

3. april 2013
Trampolinhuset
Morten Goll og Clara Nepper Winther

Anmodning om at komme foretræde vedr. L130

Trampolinhuset ser bl.a. følgende problemer i forbindelse med det nye lovforslag og foreslår en række ændringer:

Reglen i L130 om at man kun kan bo i områder/byer, som har en åben kvote for indbyggere af anden etnisk baggrund, vil resultere i at næsten ingen kan udflytte uden hjælp fra Røde Kors (de planlagte 450 boliger). Man må formode at de familier/venner som evt. kunne huse asylsøgere netop bor i de byområder, hvor der i forvejen er mange indbyggere med anden etnisk baggrund. Reglen vil dermed reelt blokere for den billigste og mest fornuftige boform, som bygger på asylsøgerens eget netværk. De 450 boliger, som Røde Kors planlægger, er efter alt dømmet helt utilstrækkeligt.

Vi frygter at administrationen af systemet vil gøre det umuligt at leve op til de krav, som Røde Kors selv stiller til implementeringen: at asylsøgere skal flyttes så lidt som muligt fra bolig til bolig. Når man fastholder forskellige regler for indkvartering for fase 1, 2 og 3, vil man opleve at mange bliver flyttet frem og tilbage mellem centre og annektsboliger efterhånden som de bevæger sig igennem faserne. Vi har erfaring for at mange, udover at rykke fra fase 1 til 2 til 3, også oplever at gå fra 2 til 1 eller 3 til 1, før de får asyl eller bliver udvist. Det heraf følgende flyttedecirkus vil medføre at asylsøgenes klientgørelse øges i takt med at de oplever mindre kontrol over eget liv.

Asylcentre organiseres omkring regioner, der ligger så langt væk fra de store urbane centre at interaktion med civilbefolkningen forhindres/besværliggøres yderligere. Med lukningen af Skolen på Frederiksberg vil isolationen af asylsøgerne øges, med klientgørelse og højere medicinforbrug til følge. Desuden er det dybt uhensigtsmæssigt med store 'super-camps', hvor asylansøgere stimles sammen med interaktion med andre borgere og civilsamfundet langt uden for rækkevidde.

Hensigten om at nedsætte sagsbehandlingstiden er fin, men den bør suppleres med større transparens og information til asylansøgere om hvad der foregår i deres proces. Vi oplever at mange asylansøgere kommer til huset og uforstående omkring deres sagsforløb, ventetid, forholdet mellem politi/Røde Kors/Udlændingestyrelsen etc. Man kunne f.eks. knytte en sagsbehandler til hver sag, der skal informere den enkelte asylansøger og som asylansøgeren kan kontakte. Den manglende transparens i systemet øger klientgørelse af flygtninge, fordi de oplever sig selv som magtesløse overfor

et uforståeligt bureaukrati.

Der mangler fokus på at retten til bo og arbejde uden for centrene også skal blive en reel mulighed. Man bør indtænke civilsamfundet i asylsystemet ved at lade Trampolinhuset og lignende initiativer støtte op om integrationsprocessen (og afsætte de nødvendige ressourcer til det), ikke mindst i de urbane centre.

Trampolinhuset har altid haft den holdning at retten til at bo og arbejde uden for centrene skal gælde alle, uanset om den enkelte asylansøger er i fase 1, 2 og 3. Vi forestiller os ideelt et system med fleksibilitet og frihed i udflytningen efter svensk model. De motivationsfremmende foranstaltninger er for os såvel uacceptable som uhensigtsmæssige og samarbejdskravet urimeligt og urealistisk. Vi ved at en lempelse på dette område, under de politiske forhold er et stort set umuligt krav at stille, men man kunne evt. spørge Bødskov og Co om følgende:

Hvorfor fastholder, eller forstærker, man den hårde linje over for afviste asylansøgere og dermed forsøget at få dem til at rejse 'frivilligt' hjem?

Er det af principielle grunde, fordi man simpelthen bør sætte hårdt mod hårdt over for de afviste asylansøgere?

Hvis ja, er det rimeligt at kriminalisere asylansøgere på den måde, fordi de er afviste?

Hvis det er af pragmatiske grunde, fordi man er af den opfattelse at motivationsfremmende foranstaltninger virker efter hensigten... Hvad bygger den tese på?

Hvad er politiets egne erfaringer med virkningerne af de forskellige foranstaltninger?

Overordnet: Kan man skabe et inkluderende og ikke-klientgørende asylsystem, hvis man på samme tid fastholder og forstærker en 'mistænkeliggørelsesdiskurs' over for asylansøgere? Betænk at 50% af landets asylsøgere faktisk opnår asyl. Det er uhensigtsmæssigt at tvinge dem ind i rollen som klienter af socialstaten ved at passivisere dem i et system som nedbryder menneskers sociale, psykiske og professionelle potentiale.